

И тая пѣсенъ позна дѣвойката, че я носѣше въ душата си...

И каза:

— Малка птичко! Ти пѣешъ за любовь! Кажи на момъка, че го любя безбрѣжно!...

Запърпа крилца птичката и кацна... Кацна на момковото рамо... И запѣ пѣсенъта за безбрѣжната любовь...

Момъкътъ я разбра и прати цѣлувка...

Нѣщо топло и свѣжо парна устнитѣ ѝ: тя вкуси любовта...

Ала не му отвърна... И за него бѣше чуждъ тоя парливъ, трепетѣнъ вкусъ...

Тя не знаеше, че бѣше необходимо да му върне цѣлувката...

И той повече цѣлувки не ѝ прати, защото не знаеше тѣхния вкусъ...

А тя вкуси,—ала не разбра...

И момъкътъ каза на птичката:

— Мила, хубава птичко!... Ти любила ли си? Да? И твоето мѣничко сърдце невѣмъ е туптяло подъ погледа ѝ милувкитѣ на възлюбления ти... Ти си пѣла тогава... Примирала си въ пригрѣдкитѣ му и си пѣла... Какъ дивно си пѣла!... Защо си прозрѣла, че въ любовта има безсмъртие... И че който люби, той е безсмъртенъ! Ти ме разбирашъ... Отъ твоитѣ умни очи азъ чета твоята мисль... Любовта,—това е щастие и купнежъ, купнежъ по безсмъртието... Кажи ѝ, че моята обичъ ще живѣе и слѣдъ мене... Ще я обичамъ и въ гроба...

И птичката сви крилца на нейното рамо... И затрепка гласецъ... Пѣсенъ запѣ за безсмъртието въ любовта...

И тя разбра пѣсенъта и рече:

— Безгрижно птичко! Кажи му, че въ гроба слѣдъ него ще ида и азъ... И въ ефирнитѣ простори подъ звѣздитѣ ние двама—вече въ единъ всеобемашъ духъ, ще творимъ прѣлеститѣ на любовта... Кажи му че той—това е душата му... която жадува... купнѣе... примира... Азъ жадувамъ по него день и нощъ, както цвѣтецъ жадува по росица прѣзъ знойни дни...

И тя му прати цѣлувка.

Нѣщо се разтопи въ него—бъ мъжа и трепетъ като да се роди нѣщо ново, нечувствано... той искаше да се слѣе съ нея...

А птичката знаеше това... И Богинята на Любовта бѣше снисходителна...

Една чудна ранна утрина тѣ съзрѣха мостъ... Златенъ, ефиренъ мостъ... Сѣкашъ, изтъканъ отъ свилени зари...

Тѣ не вѣрваха... Кой бѣше простналъ тоя мостъ?...